

DN.se

EN UTSKRIFT FRÅN DAGENS NYHETERS NÄTUPPLAGA, DN.SE, 2009-05-18 16:38

Artikelns ursprungsadress: <http://www.dn.se/kultur-noje/konstrecensioner/recension-varutstallning-2009-pa-konstfack-stockholm-1.865507>**KONSTRECENSIONER****Vårutställning 2009 på Konstfack, Stockholm**

Publicerat 2009-05-14 09:05

KONSTRECENSION**Konstnär:** Vårutställning 2009**Plats:** Konstfack, Stockholm

Konst som tillflykt och plattform Konstfacks vårutställning väckte skandal långt före öppningen. **Bo Madstrand** misstänker att censurdebatten smittat av sig, då flertalet konstelever undviker provokation. Men **Malin Vessby** tycker att konsthantverket utmanar.

På gatan utanför Konstfacks entré har någon sprejat ett budskap i svarta blockbokstäver: "Gör det i dag, i morgon kan det vara förbjudet." Alldeles intill står ett tält där en grupp elever diskuterar konstens gränser och möjligheter med upprörda eller nyfikna besökare.

Det är rätt talande. Utanför skolan fortsätter debatten om vårens skandaler på Konstfack. Innanför de höga entrédörrarna är det tyst. I sitt invigningstal snuddar rektor Ivar Björkman vid kontroverserna, men övergår snabbt till att rabbla upp en lång tacklista till alla som gjort utställningen möjlig. Eleverna applåderar artigt.

Det är en hållning som smittat av sig på stora delar av årets elevutställning. Merparten av de utställda verken inom konst, grafisk design och möbelformgivning är genomgående försiktiga, prövande, försynta. De som önskar att skolans elever ska rätta in sig i ledet har uppenbarligen fått sin vilja fram. Med undantag av Anna Odells problematiska psykprojekt (recenserat i DN i går) är det ingen som egentligen provocerar eller utmanar.

De omdiskuterade flaggor där Oskar Guermouche applicerat rasistiska slagord från svenska elitförband är ett politiskt korrekt verk av typiskt 90-talssnitt, med referenser bakåt i tiden till Carl Johan De Geers ryktbara skändning av flaggan. Visst är det upprörande att det förekommer rasism inom militären, men vem är egentligen förvånad?

Då är den video som Magdalena Nordin visar (i stället för den film med samplade Paris Hilton-bilder som ledningen stoppade) desto mer uppfriskande: En absurd, gräll film med drag av roliga timmen och lågteknologisk Youtube-humor. Ett kortlivat verk möjligen, men den pixliga filmen lämnar ett leende på läpparna som gör det möjligt att se resten av utställningen i ett mer försonande ljus.

Det är då man upptäcker verk som Daniel Anderssons skulptur av en klarröd V8-motor, kopierad från innandömet av en Corvette, eller Jwan Yosefs porträttmålningar på genomskinliga plexiskivor. Eller, för den delen, Björn Johanssons typsnitt som baserats på anatomiska teckningar av skelett, blodådror och muskulatur. Det är verk som inte direkt skriker ut sitt budskap, men ändå övertygar i kraft av sin tekniska skärpa. Här finns även en önskan att experimentera med nya material och presentationer, som i Josef Bulls och Petter Odevalls projektioner på stål, brädlappar och kartonger.

Flera elever utgår liksom Anna Odell från personliga upplevelser, framför allt i barndomen. Anders Sunna iscensätter ett skräpigt, mytologiserat samiskt landskap med hjälp av vägkoner, renhorn och sprejférg, medan Anna-Karin Suh söker sina koreanska rötter i en lågmäld film och Aida Chehregosha gör upp med sin brutala uppväxt i en monumental, svartvit bataljscen.

Ett av skolans master-program har rubriken "storytelling", och det är en tendens som spritt sig över fackgränserna. Åsa Elieson har byggt en gåtfull, poetisk installation i form av en enslig sommarstuga, medan Matilda Ruta gett sagan om Tummelisa en gotisk, blodig inramning. Siri Ahmed Backströms barnbok om ett syskonpar är mer traditionellt hållen, men fint ritad och säkert kommersiellt gångbar.

Här finns också ett påtagligt intresse för rumslighet. Flera elever gestaltar sina projekt i form av krypin, kojor eller burar. Elin T Carlsten har skapat en sorts rumsmoduler med inbyggda sängar av geometriska plywoodelement, en arkitektonisk motståndshandling mot dagens öppna planlösningar, medan Worapong Manupipatpong byggt en serie skulpturala byggnader som till lika delar är plattformar, kojor och jaktorn.

Konsten, alltså, som tillflykt, fängelse eller upphöjd utsiktsplats. Det är onekligen ett tidens tecken.

Bo Madestrand

konst@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.